

Vršovice 18.3.2012

Pozdrav: Sestry a bratři, shromáždili jsme se ve jménu Pána Ježíše Krista, abychom vzdávali Bohu chválu a dík, abychom mu vyznávali své viny, abychom prosili za sebe i za druhé, abychom hledali nové poznání Boží lásky a očekávali na Jeho slovo, které z milosti proměňuje lidské životy.

Píseň: 331 sl.1

Introit: Zaradoval jsem se, když mi řekli: Půjdem do Hospodinova domu!
Ž 122,1

Píseň: 118

Modlitba: Pane Bože, dnes se chceme radovat, protože jsi nás pozval na toto shromáždění Tvého lidu a zároveň i ke svému stolu. Moc dobře si uvědomujeme svoje limity, moc dobře si uvědomujeme, jak svým jednáním velice často zabraňujeme evangeliu na cestě za člověkem. Je nám z toho smutno, zlobíme se o to víc, že se cítíme bezmocní vůči hříchu, který má v moci nás i lidi kolem nás.

A do této bezmoci zaznělo Tvé pozvání. Znovu zaznělo Tvé Slovo a my je mohli zaslechnout. Znovu před námi otevíráš svědectví Písma, které nám představuješ jako živý hlas, který k nám promlouvá právě do naší skepse a zloby. Hlas, který nás vede k radosti z naděje života v Ježíši Kristu, našem Pánu. Hlas, který nás vede všechny společně ke Tvému stolu.

Pane děkujeme a prosíme Tě, otevírej tuto naději po celém světě pro každého člověka.
Amen.

Slovo dětem:

Píseň ze Svítá: S23

Čtení: Ef 2,1-10

Píseň: 420

Text: J 3,13-21

Beránku Boží, který snímáš hříchy světa, smiluj se nad námi.

Dnešní neděle je 4. nedělí postní, Laetare, radujte se. Otevírá před námi Boží dílo pro člověka a nás ani nepřekvapuje, že je otevírá

v souvislosti se křtem. Mluví o něm oba dnešní texty. Rozhovor Ježíše s Nikodémem nám to ukazuje jednoznačně: „Ježíš odpověděl: "Amen, amen, pravím tobě, nenarodí-li se kdo z vody a z Ducha, nemůže vejít do království Božího."“ A když otevřeme text druhé kapitoly epištoly do Efezu, ukáže se nám rozpracovaná klasická Pavlova formule o křtu: „I vy jste byli mrtvi pro své viny a hříchy, ... Ale Bůh, bohatý v milosrdenství, z velké lásky, již si nás zamiloval, probudil nás k životu spolu s Kristem, když jsme byli mrtvi pro své hříchy.“

Zůstaňme nejprve u Nikodéma. Nebo - chcete-li - u nás. U onoho klasické vybarvení věřícího člověka, kterému se v zásadě líbí to, co přináší Ježíš z Nazareta. Nějak je mi tento obraz čím dál tím bližší. Myslím, že můžeme pominout onen rozhovor se židovstvím a zůstat u toho, že máme před sebou rozpor jakési intelektuální blízkosti Ježíšově zvěsti a nejistoty, kdo vlastně Ježíš je.

Tento pohled najednou otevírá naší zkušenost jako těch, kterým se moc líbí svědectví o Božím království, ale unavuje nás a možná víc - ničí nás - ono napětí mezi realitou a hodnotami Božího království. Autor epištoly do Efezu tento stav jasně popisuje slovy: „I vy jste byli mrtvi pro své viny a hříchy, v nichž jste dříve žili podle běhu tohoto světa, poslušni vládce nadzemských mocí, ducha, působícího dosud v těch, kteří vzdorují Bohu.“

To není nějaký zastaralý mytický projekt světa, který by nám už dnes nic neříkal. Po pravdě má k realitě blíž, než novověká křesťanská zbožnost, která uvažovala a často uvažuje jen v soukromé oblasti o vztahu člověk - Bůh, a tak ze svého obzoru vyčlenila a vyčleňuje některé skutečnosti, se kterými se člověk chtě nechtě musí vyrovnávat. Oslabila a oslabuje tak svoji vnímavost pro sociální problémy, biologickou podmíněnost lidského života, problémy stvoření a nedovede se věcně orientovat v politické oblasti. A přitom právě to všechno spoluvytváří lidský život včetně vztahu k Bohu. U Nikodéma nejde pouze o to, že nechápe Ježíše, jde o to, že nedokáže opustit model života, na který si zvykl.

A právě do tohoto zaběhaného zvyku, do pocitu, že by bylo sice hezké, kdyby to kolem nás fungovalo jinak, kdybychom my fungovali jinak, ale prostě to jinak nejde, vstupuje Ježíš s jasným tvrzením. „Jak můžete tvrdit, že něco není možné, jak si můžete myslet, že

některé věci jsou prostě dané a my s nimi nic nenaděláme a ani to nemá smysl zkoušet, jak si můžete myslet, že v tomto světě i v našem životě jsou určující mocnosti, se kterými nic nenaděláme. Vystoupili jste snad do nebe? Myslíte si snad, že vám dal Hospodin moc toto rozhodovat? Myslíte si snad, že vy jste ti určující, kteří všemu rozumí a můžete tak házet přes palubu lidský život? Ne - to Syn člověka vystoupil na nebesa a sestoupil na zem. On je ten určující, on je ten, který přináší záchranu navzdory naší skepsi.

Evangelista Jan použil krásný obraz z knihy Numeri. Tak jako Mojžíš vyvýšil hada na poušti, tak také Ježíš bude vyvýšen, aby se stal naší záchranou. Můžeme si vzpomenout na slova apoštola Pavla v epištole do Filip: „ Bratří, já nemám za to, že jsem již u cíle; jen to mohu říci: zapomínaje na to, co je za mnou, upřen k tomu, co je přede mnou, běžím k cíli, abych získal nebeskou cenu, jíž je Boží povolání v Kristu Ježíši.“ (Fp 3,13-14) Toto upření očí k Ježíši Kristu jsou naší nadějí. A nejen naší. V souvislosti s tím, co jsme si říkali o představě nadzemských mocností i co zaznívá v textu v Janově evangeliu, tato naděje se otevírá pro svět jako takový. Pro ty, kdo žijí na hranici chudoby nebo pod ní, pro ty, kdo jsou v lidské společnosti vytěsňováni jako nepotřební a jsou stále zavražďováni výroky mocných, pro stvoření, které je ničeno, protože se ti, co se mají dobře, chtějí mít ještě lépe. Pro ty, kteří uprostřed zmatku hodnot ztratili model budování vztahů a jsou nešťastní. To všechno patří pod Boží vládu v Ježíši Kristu. To všechno je možné napravit v rozhodnutí pro cestu, kterou otevřel Ježíš z Nazareta, Kristus. V rozhodnutí pro cestu světla.

Toto prozáření naší cesty, která se před námi otevírá každý den, když otevřeme ráno oči, je nesmírně lákavé. Co by každý z nás dal za to, kdybychom se probudili a až hmatatelně zažívali tuto naději. Tento výhled do nového dne, do budoucnosti našich životů i celé společnosti. Jsme pokřtění, víme toho hodně málo, ale o tomto výhledu víme - a přece podklesáváme. A tady nastupuje svědecká služba každého z nás. Proto nemůžeme být sami, proto je takový problém, když sami jsme. Protože sami se tou temnotou neprobouíme. Každý z nás si takovou službu uvědomuje a připomíná si ji. Každý z nás má takového svědka, který mu otevřel a otevírá Boží cestu

světla v Ježíši Kristu. Máme proč za takové svědky děkovat. A máme proč takovou službu nabízet.

A právě takovou svědeckou službu tu máme před sebou v epištole do Efezu. Jakoby tu autor odpovídal na otázku, jestli je to vůbec možné. Jestli je to reálné. A odpověď je razantní. Velice odvážně posouvá důraz svého učitele, apoštola Pavla, do přítomnosti. Už nemluví o křtu jako o skutečnosti, kde „jsme s ním sjednoceni, protože máme účast na jeho smrti, jistě budeme mít účast i na jeho zmrtvýchvstání.“ V našem dnešním textu slyšíme jásavou jistotu, že se to už stalo, že není žádná pochybnost o platnosti tohoto zaslíbení, protože nás náš nebeský Otec v Kristu již „probudil k životu spolu s Kristem, když jsme byli mrtvi pro své hříchy.“ Ano, není pochyby o tom, že naše síly jsou slabé, že podléháme skepsi, strachu, že nevíme, jak se vymanit z moci mocností, které jsme nastartovali a ony se vymkly naší kontrole, ale autor epištoly do Efezu se raduje, protože má jistotu, že nezáleží na našich schopnostech ani na tom, kam patříme nebo nepatříme, jestli máme nějaké zásluhy, jestli známe Bibli nebo v jejím svědectví pouze klopýtáme. Ujišťuje nás, ujišťuje Nikodéma - na ničem jiném nezávisí naděje naše a všech těch, kteří jsou v tomto světě odstrkováni, než na Boží milosti.

A proto se můžeme plně nasadit v práci pro Boží království. Protože ono má budoucnost, ono už je mezi námi. „Jsme přece jeho dílo, v Kristu Ježíši stvořeni k tomu, abychom konali dobré skutky, které nám Bůh připravil.“ Amen.

Píseň: 404

Vyznání vin: Předstupme před našeho Pána, abychom odevzdali všechno, co nás tíží a trápí, abychom přijali při společném hoďu, ke kterému jsme zváni, jeho odpuštění a povzbuzení, abychom přijali smíření, které nabízí ve vztahu k němu i mezi námi navzájem.

Pane Bože, chceme vyznat svoji skepsi. Svoji nedůvěru v cestu, kterou jsi připravil pro člověka v Ježíši z Nazareta. Vyznat svůj zmatek při pohledu na službu církve. Vyznáváme, že svoji nedůvěrou a beznadějí ubližujeme lidem kolem sebe a přispíváme k hříchu tohoto světa. Kdo takto vyznáváte, přidejte se slovy: „Vyznáváme.“

A proto dnes za Tebou, Hospodine, přicházíme, předstupujeme před Tebe s touhou po naději na odpuštění pro milost Tvého Syna Ježíše Krista, který za nás zemřel a pro nás je živ. Věříme v moc jeho smrti a vzkříšení. Potvrďme hlasitě: „Věříme.“

Pamětlivi toho, že Bůh v Kristu odpustil nám, odkládáme nyní všechn hněv i výčitky a odpouštíme těm, kdo nám ublížili. Vyznejme to hlasitě pro lásku Kristovu: „Odpouštíme.“

Slovo milosti: S radostí, v jistotě víry nyní můžeme přijmout slovo ujištění o Boží lásce z úst proroka Izajáše: „Cožpak může zapomenout žena na své pacholátko, neslitovat se nad synem vlastního života? I kdyby některé zapomněly, já na tebe nezapomenu. Hle, vyryl jsem si tě do dlaní, tvé hradby mám před sebou stále.“

Iz 49,15n

Pozdravení pokoje: Smíme přijmout tuto Boží milost, kterou nás nyní obdarovává a smíme si navzájem podat ruce na znamení odpuštění, bratrství a jednoty Kristova lidu a pozdravit jeden druhého se slovy: Pokoj tobě.

Píseň: S305

Modlitba: Vpravdě jsi svatý, Bože,
a jsi pramen všeho posvěcení.
Z temnoty přivádíš světlo,
ze smrti život,
z mlčení slovo.
Děkujeme ti za náš život
a za svět, který jsi nám dal.
Děkujeme ti za nový svět, který přijde,
a za lásku, která naplní všechno.
Chválíme tě za milost,
kterou jsi prokazoval Izraeli,
svému vyvolenému lidu.
Děkujeme Ti za zaslíbení daná Abrahamovi,
děkujeme za jejich naplnění.

Za záchranu z Egypta,
 za dar zaslíbené země,
 za tvou věrnost smlouvě,
 za návrat z vyhnanství
 a za slova proroků,
 která platí.

Chválíme tě za tvého jednorozeného Syna,
 který všechna tvá zaslíbení naplnil
 a ještě naplní.

V něm máme život.

Jeho Duch lásky je tím Duchem, který nás učí
 chválit tebe, našeho Otce,
 tobě děkovat,
 tebe oslavovat
 a tebe vyznávat:

Svatý, svatý, svatý jsi, Hospodine zástupů, plná jsou nebesa i země
 Tvé slávy. Požehnaný, který přicházíš ve jménu Páně. Hosana na
 výsostech.

Slova ustanovení: Poslyšte slova ustanovení svaté večeře Páně: „Já
 zajisté přijal jsem ode Pána, což i vydal jsem vám, že Pán Ježíš v
 tu noc, v kterouž zrazen jest, vzal chléb a díky činiv, lámal a
 řekl: Vezměte, jezte, to jest tělo mé, kteréž se za vás láme. To
 čiňte na mou památku. Takž i kalich, když povečeřel, řka: Tento
 kalich je ta nová smlouva v mé krvi. To čiňte, kolikrát koli pítí
 budete, na mou památku. Nebo kolikrát byste koli jedli chléb tento a
 z kalicha toho pili, smrt Páně zvěstujete, dokud nepřijde.“

(1K 11,23-26)

Apoštolské vyznání: Chceme se touto svátostí posilnit ve víře. Nejen
 sami pro sebe, ale v jednotě církve Kristovy, ve společenství s
 křesťany všech generací a národů. Vyznejme tedy spolu s nimi slovy
 Apoštolského vyznání víry:

sbor: Věřím v Boha, Otce všemohoucího, Stvořitele nebe i země, i v Ježíše Krista, Syna jeho jediného, Pána našeho, jenž se počal z Ducha svatého, narodil se z Marie Panny, trpěl pod Pontským Pilátem, byl ukřižován, umřel a byl pohřben, sestoupil do pekel, třetího dne vstal z mrtvých, vstoupil na nebesa, sedí na pravici Boha Otce všemohoucího, odkud přijde soudit živé i mrtvé. Věřím v Ducha svatého, v svatou církev obecnou, svatých obcování, hříchů odpuštění, těla z mrtvých vzkříšení a život věčný. Amen.

Píseň: Při vysluhování svaté večeře Páně Budeme společně zpívat píseň

308

461

Pozvání: Slavme dnes Kristův hod vesele. Zdálo se, že jsme sami a on že prohrál. Přišel k nám zpět a je s námi po všechny dny a právě nás znovu zve ke svému stolu, aby nás posílil na další cestu ujištěním, že jsme jeho, že nás má rád, odpouští nám a podarovává nás mocí své milosti. Nemusíme plakat tváří v tvář svým chybám a vinám. Všechno se změnilo. Bůh nás v Ježíši Kristu smířil se sebou. Dnešní den je zajisté svatý našemu Pánu. Netrapte se! Radost z Hospodina bude vaší záštitou. A tak již usmíření s Bohem i bližními přistupujme v radosti ke stolu Páně.

Přijímání: Společenství těla Kristova.
Společenství krve Kristovy.

Propouštění: Kdo je v Kristu, je nové stvoření. Co je staré, pominulo, hle, je tu nové!

2 Korintským 5:17

Milost vám a pokoj od Boha Otce našeho i Pána Ježíše Krista, který sám sebe vydal za naše hříchy, aby nás vysvobodil z nynějšího zlého věku podle vůle našeho Boha a Otce. Jemu buď sláva na věky věků. Amen.

Ga 1,3-5

"Neboj se. Já jsem první i poslední, ten živý; byl jsem mrtev - a hle, živ jsem na věky věků. Mám klíče od smrti i hrobu.

Zj 1,17c-18

Píseň: 184

Ohlášky:

Přímluvná modlitba:

Poslání: Vybízím vás, sestry a bratři, pro Boží milosrdenství, abyste sami sebe přinášeli jako živou, svatou, Bohu libou oběť; to ať je vaše pravá bohoslužba. A nepřizpůsobujte se tomuto věku, nýbrž proměňujte se obnovou své mysli, abyste mohli rozpoznat, co je vůle Boží, co je dobré, Bohu milé a dokonalé.

Ř 12,1-2

Požehnání: Neboj se, já jsem tě vykoupil, povolal jsem tě tvým jménem, jsi můj. Půjdeš-li přes vody, já budu s tebou, půjdeš-li přes řeky, nestrhne tě proud, půjdeš-li ohněm, nespálíš se, plamen tě nepopálí. Neboť já, Hospodin, jsem tvůj Bůh.

Iz 43,1b-3a

Píseň: 549